

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

președinte: Toma Nadejda,

judcători: Timofti Vladimir, Alerguș Constantin, Țurcan Anatolie și Cobzac Elena

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de avocatul Gandrabur Valeriu în numele inculpatului Muntean Anatolii, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Muntean Anatolii XXXXX, născut la XXXXX, originar din r-nul XXXXX, s. XXXXX, domiciliat în XXXXX, or. XXXXX, str. XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 18.05.2017 – 29.09.2017;

Instanța de apel: 23.10.2017 – 01.11.2017;

Instanța de recurs: 21.12.2017 – 24.04.2018;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 29 septembrie 2017, Muntean Anatolii a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, procesul penal fiind încetat în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală prevăzut de art. 46 alin. (3) Cod penal, (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961).

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, inculpatul, Muntean Anatolii a comis evadarea din locurile de deținere, săvârșită de persoana care execută pedeapsa cu închisoare, săvârșită de două sau mai multe persoane în următoarele circumstanțe:

Muntean Anatolii executând pedeapsa privativă de libertate în Penitenciarul nr. 9 „ Pruncul ” în conformitate cu sentința Judecătoriei Strășeni din 23 martie 1995, sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani, împreună și

prin înțelegere prealabilă cu condamnații, Cojocari I. și Furnica S., acționând cu intenție directă, intenționat, la data de 18 februarie 1996, executând pedeapsa privativă de libertate în CC-9, Pruncul, mun. Chișinău, în urma înțelegerii prealabile cu ostașii unității militare de carabinieri a MAI nr. 1002, cu scopul de a se eschiva de la ispășirea pedepsei penale, au evadat din instituția penitenciară sus-numită și până în prezent nu a fost reținut.

Instanța de fond a constatat că prin acțiunile sale intenționate, Muntean Anatolii, a comis infracțiunea prevăzută de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, individualizată prin „evadarea din locurile de deținere, de persoana care execută pedeapsa cu închisoare, săvârșită de două sau mai multe persoane”.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Muntean Anatolii să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal și condamnat la pedeapsă sub formă de 6 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis; în termenul executării închisorii stabilite lui Muntean Anatolii, să fie inclusă durata deținerii acestuia în arest preventiv, de la 03 mai 2017, ora 18:00 până la data pronunțării sentinței.

Totodată procurorul a solicitat ca în temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată inculpatului, de adăugat pedeapsa de 7 ani 9 luni și 16 zile privațiune de libertate, partea neexecutată a pedepsei stabilită de sentința anterioară, în total prin cumul parțial, stabilindu-i o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 13 ani și 9 luni închisoare, care în baza art. 72 alin. (4) Cod penal, să fie executată în penitenciar de tip închis.

În susținerea apelului depus, a invocat următoarele argumente:

- deși instanța de fond corect a menționat că conform prevederilor art. 46 Cod penal, în redacția anului 1961, persoana nu poate fi trasă la răspundere penală, dacă de la data săvârșirii infracțiunii au trecut cincisprezece ani și prescripția nu a fost întreruptă prin săvârșirea unei noi infracțiuni, incorect a apreciat momentul consumării infracțiunii prevăzute la art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, de către inculpat, greșit constatând că din lucrările dosarului nu rezultă că în perioada de la 18 februarie 1996, până la data de 03 mai 2017, inculpatul a săvârșit careva infracțiuni. Astfel, Muntean Anatolii a fost reținut la 03 mai 2017, ora 18:00, de la acest moment și urmând a fi calculat termenul de 15 ani prevăzut la art. 46 Cod penal în redacția anului 1961, or, infracțiunea de evadare din locurile de detenție, este o infracțiune formală și ea se consideră consumată din momentul încetării activității infracționale (de exemplu, din momentul predării făptuitorului) sau datorită unor circumstanțe care împiedică această activitate (de exemplu, făptuitorul este reținut). Aceasta întrucât infracțiunea specificată la art. 317 Cod penal, este o infracțiune continuă ce se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale;

- astfel, procurorul consideră că în cazul inculpatului, perioada de la 18 februarie 1996, până la data de 03 mai 2017, nu este o perioadă, după cum a menționat instanța când acesta nu a săvârșit infracțiuni, ci din contra, perioada când el continua a săvârși infracțiunea de evadare;

- mai indică procurorul că instanța în lipsa unui suport legal, a dispus computarea termenului deținerii în arest preventiv pe prezenta cauză de la 03 mai 2017 ora 18:00 până la 29 septembrie 2017 orele 14.00, în termenul executării pedepsei stabilite de 9 ani închisoare, stabilit anterior prin sentința Judecătorei Strășeni din 23 martie 1995, deoarece Muntean Anatolii s-a aflat în stare de arest preventiv de la 03 mai 2017 ora 18:00 până la 29 septembrie 2017 orele 14.00 în cadrul cauzei penale de învinuire a acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, astfel că computarea arestului în condițiile art. 395 Cod de procedură penală, urma a fi făcută cu eventuala pedeapsă cu închisoarea aplicată pentru săvârșirea infracțiunii pentru care acesta a fost pus sub învinuire și pentru care cauza penală a fost deferită justiției, adică pentru infracțiunea prevăzută de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, și nicidecum la o pedeapsă definitivă și irevocabilă stabilită printr-o sentință anterioară, o parte a căreia el deja a și executat-o, conform răspunsului Penitenciarului nr. 13, mun. Chișinău din cadrul Departamentului Instituțiilor Penitenciare nr. 5/5907 din 19 mai 2017, pedeapsa executată de către Muntean Anatolii, conform sentinței Judecătorei Strășeni din 23 martie 1995, constituie, 1 an, 2 luni și 13 zile, iar pedeapsa neexecutată a acestuia constituind 7 ani, 9 luni și 16 zile;

- în cele din urmă, consideră acuzatorul de stat că cumularea eventualei pedepse stabilite prin sentința emisă pe cauza penală de învinuire a lui Muntean Anatolii în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, și partea neexecutată stabilită prin sentința Judecătorei Strășeni din 23 martie 1995, urma a fi făcută în condițiile art. 85 alin. (1) Cod penal, prevederile legale la care instanța nu a făcut și nici nu putea face referire în condițiile emiterii sentinței din 29 septembrie 2017.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017, apelul declarat de acuzatorul de stat a fost admis, cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Muntean Anatolii a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal și condamnat în baza acestei legi la 3 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În conformitate cu art. 85 alin. (1) Cod penal a fost adăugată parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Strășeni din 23 mai 1995, și i-a fost aplicată definitiv pedeapsa închisorii pe un termen de 8 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, deși inculpatul a recunoscut vinovăția și a refuzat să depună mărturii, instanța de apel a constatat că vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, este dovedită prin următoarele probe

administrare, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, și anume:

- declarațiile martorului Popovici Anatolie (f. d. 92);
- materialul caracteristic (f. d. 85);
- sentința Tribunalului Militar, mun. Chișinău din 21 iunie 1996 (f. d. 122 – 128);
- decizia Colegiului penal al Judecătoriei Supreme a RM din 30 iulie 1997 (f. d. 129 – 130);
- sentința Judecătoriei Strășeni din 23 mai 1995;
- răspunsul Penitenciarului nr. 13 mun. Chișinău din cadrul DIP nr. 5/5907 din 19 mai 2017 (f. d. 65).

Instanța de apel a reținut că în cazul de față infracțiunea de evadare din locurile de detenție și-a găsit deplină confirmare, datorită probatoriului administrat la caz, de altfel însuși inculpatul a recunoscut faptul evadării sale din Penitenciarul nr. 9 Pruncul.

De asemenea, instanța de apel a remarcat, că starea de fapt reținută și de drept apreciată concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevante și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în apel.

Pe această linie de concluzie, instanța de apel a considerat că în cazul de față, lipsesc temeiurile de fapt și de drept a se da o nouă apreciere juridică a acțiunilor inculpatului, sub aspectul admiterii de către instanța de fond a unei concluzii juste, care se regăsește în ordonanța de punere sub învinuire a lui Muntean Anatolie.

Considerentele instanței de fond, în viziunea instanței de apel sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de evadare din locurile de detenție, imputată este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia, întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Totuși, instanța de apel a identificat că în cazul de față, instanța de fond prematur și neîntemeiat a conchis asupra încetării procesului penal pornit în baza art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, în privința inculpatului, axându-se pe temeiurile prevăzute la art. 46 alin. (3) Cod penal, (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961).

Așa dar, prin sentința Judecătoriei Strășeni din data de 23 martie 1995, Muntean Anatolie a fost condamnat în baza art. 121 alin. (2) pct. 1), 2), 6), 7), și art. 227 alin. (2) Cod penal (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961), cu aplicarea, art. 39 Cod penal, (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961), pentru concurs de infracțiuni, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de către sancțiunea mai aspră, i s-a numit pedeapsa definitivă în formă de privațiune de libertate pe un termen de 9 ani, cu executare în colonie de corectare prin muncă, cu regim riguros.

Conform sancțiunii normei art. 121 alin. (2) pct. 1), 2), 6), 7) Cod penal (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961), „ tâlhăria săvârșită în

urma înțelegerii prealabile de către un grup de persoane, cu aplicarea armei sau a altor obiecte, folosite în calitate de armă, în scopul însușirii avutului în proporții mari și prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință”, se pedepsește cu privațiune de libertate pe un termen de la zece la douăzeci și cinci de ani cu confiscarea averii.

Iar conform sancțiunii normei art. 227 alin. (2) Cod penal (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961), „purtarea, păstrare, transportare, procurare, fabricarea sau desfacerea armelor de foc (cu excepția armelor de vânatoare cu țeavă lisă), a munițiilor, a dispozitivelor sau a substanțelor explozive fără autorizația corespunzătoare,, săvârșite de către un grup de persoane sau în mod repetat”, se pedepsesc cu privațiune de libertate de la trei la doisprezece ani.

Așa dar, conform art. 46 alin. (1) pct. 5 Cod penal, (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961), „persoana nu poate fi trasă la răspundere penală, dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au trecut cincisprezece ani din ziua săvârșirii infracțiunii pentru care, conform prezentului Cod, poate fi aplicată o pedeapsă mai severă decât până la zece ani sau pedeapsa cu detențiune pe viață”.

Iar conform 46 alin. (2) Cod penal, (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961), „prescripție se întrerupe, dacă până la expirarea termenelor susnumite persoana va săvârși o infracțiune, pentru care, conform prezentului Cod poate fi aplicată privațiunea de libertate pe un termen mai mare de doi ani. Calcularea prescripției în acest caz începe din momentul săvârșirii infracțiunii noi”.

În sensul dat, instanța de apel a reiterat că în cazul de față instanța de fond eronat a constatat că în perioada de la 18 februarie 1996, până la data de 03 mai 2017, inculpatul nu a săvârșit careva infracțiuni, or, după cum s-a constatat de fapt, infracțiunea de evadare din locurile de reclusiune, a fost comisă de către inculpat la data de 18 februarie 1996, ulterior acesta fiind reținut la data de 03 mai 2017, ora 18:00.

În contextul expus, instanța de apel a reținut că infracțiunea de evadare din locurile de detenție este o infracțiune formală și ea se consideră consumată din momentul încetării activității infracționale, în cazul de față din momentul reținerii inculpatului, adică din data de 03 mai 2017, or, infracțiunea specificată la art. 317 Cod penal este o infracțiune continuă ce se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale.

Așa dar, instanța de apel a determinat că în cazul de față anume perioada de la 18 februarie 1996, data evadării lui Muntean Anatolii din Penitenciarul nr. 9, Pruncul și până la data de 03 mai 2017, când acesta a fost reținut, constituie anume perioada în care a fost comisă infracțiunea de evadare din locurile de reclusiune, datorită caracterului continuu al infracțiunii date.

Instanța de apel a reținut că, în calitate de circumstanță atenuantă din rândul celor expuse la art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, s-a identificat

recunoașterea de către inculpat a vinovăției în comiterea infracțiunii incriminate.

În calitate de circumstanțe agravante din categoria celor vizate la art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, în privința inculpatului, s-a constatat săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză.

A mai reținut instanța de apel că, anterior inculpatul a fost condamnat la pedeapsă cu închisoare pe un termen de 9 ani, iar conform răspunsului penitenciarului nr. 13 Chișinău din cadrul Departamentului Instituțiilor Penitenciare nr. 5/ 5907, din data de 19 mai 2017, pedeapsa executată de către inculpat, conform sentinței Judecătoriai Strășeni din data de 23 martie 1995, constituie 1 an 2 luni 13 zile, pedeapsa neexecutată a acestuia constituind 7 ani 9 luni 16 zile (f.d.65).

6. Împotriva deciziei instanței de apel, la 11 decembrie 2017, în termen, declară recurs ordinar avocatul Gandratur Valeriu în numele inculpatului Muntean Anatolie, prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului, invocând temei de drept prevăzut de pct. 6), 11) și 13) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- contrar prevederilor art. 46 alin. (3) Cod penal (în redacția legii penale în vigoare la data de 24 martie 1961), instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material și a dat o apreciere greșită materialului probator anexat la dosar, pe când prima instanță, justificat și amplu argumentat, cu pronunțarea supra tuturor aspectelor importante și cu trimitere la probele administrate, având în susținere cadrul legal aplicabil în speță, corect a ajuns la concluzia temeinice aplicării și admiterii articolului precizat;

- instanța de apel a aplicat eronat legea națională și a încălcat regulile acțiunii normelor în timp, dar și a încălcat prevederile CEDO.

7. Procurorul prin referința depusă a solicitat declararea inadmisibilității recursului pe motiv, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent și că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția privind încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului cu aplicarea pedepsei echitabile.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit practicii judiciare constante *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Recurentul invocă drept temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 11) și 13) Cod de procedură penală, iar potrivit acestei norme, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeiuri: *instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; există o cauză de înlăturare a răspunderii penale; a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului.*

Cu referire la motivele recursului prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Colegiul penal atestă că, argumentele formulate de către apărător în recursul declarat, a constituit obiect de examinare la judecarea cauzei penale în privința inculpatului, în instanța de apel.

Astfel, instanța de recurs concluzionează că instanța de apel, corect au apreciat probele în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă privind condamnarea inculpatului Muntean Anatolii, deoarece în acțiunile acestuia sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, iar inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă pentru infracțiunea săvârșită.

Din considerentele menționate, instanța de recurs conchide, că opinia recurentului expusă în recurs precum că: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar*, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului ordinar.

Totodată, Colegiul lărgit conchide că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt

trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Însă, în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu privire la cerința avocatului Gandrabur Valeriu privind menținerea sentinței prin care a fost încetat procesul penal în privința inculpatului, datorită intervenirii termenului de prescripție atragerii la răspundere penală prevăzut de art. 46 alin. (3) Cod penal (redacția Codului penal din 1961), Colegiul lărgit consideră că instanța de apel corect a menționat că instanța de fond prematur și neîntemeiat a conchis asupra încetării procesului penal pornit în baza art. 317 alin. (2) lit. b) Cod penal, axându-se pe temeiurile prevăzute la art. 46 alin. (3) Cod penal (redacția Codului penal din 1961), or, infracțiunea de evadare din locurile de recluziune, a fost comisă de către Muntean Anatolii, la 18 februarie 1996, ulterior acesta fiind reținut la 03 mai 2017.

Prin urmare, corect a reținut instanța de apel că, infracțiunea de evadare din locurile de detenție este o infracțiune formală și ea se consideră consumată din momentul încetării activității infracționale, în cazul de față din momentul reținerii inculpatului Muntean Anatolii, adică din data de 03 mai 2017, or, infracțiunea specificată la art. 317 Cod penal este o infracțiune continuă ce se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale.

La acest capitol Colegiul lărgit constată că, sunt neîntemeiate argumentele recurentului că, infracțiunea imputată inculpatului a fost consumată la data când ultimul a evadat din custodia statului, or, perioada de la 18 februarie 1996, data evadării lui Muntean Anatolii din Penitenciarul nr. 9 Pruncul și până la data de 03 mai 2017, când acesta a fost reținut, constituie anume perioada în care a fost comisă infracțiunea de evadare din locurile de recluziune, datorită caracterului continuu al infracțiunii date, prin urmare speței deduse judecății este imposibilă aplicarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală, or, acesta urmează a fi calculat din data întreruperii activității infracționale, și anume din data de 03 mai 2017 de când inculpatul a fost reținut.

Astfel, reieșind din conținutul deciziei instanței de apel, Colegiul constată că, criticile menționate în cererea de recurs au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și asupra lor aceasta s-a pronunțat, dându-le o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în pct. 5 al prezentei decizii, concluzii pe care instanța de recurs le însușește și nu consideră necesară repetarea acestora.

Astfel, reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia că, temeiurile invocate de recurent, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis,

prin urmare, hotărârea atacată este una legală și întemeiată, considerente din care recursul declarat urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar, declarat de către avocatul Gandrabur Valeriu în numele inculpatului Muntean Anatolii, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Muntean Anatolii XXXXX**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **24 mai 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena